

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Смолян, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: *

при участието на секретаря*

като разгледа докладваното от * Административно наказателно дело № 20235440200480 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е във връзка с подадена жалба от М. М. Д. от с.* против Наказателно постановление №23-1058-000891/09.10.2023 г., издадено от *, с което за нарушение на чл.137а, ал.1 от Закона за движение по пътищата, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лева на основание чл.183, ал.4, т.7 от ЗДвП. В жалбата се излагат твърдения, че наказателното постановление е неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалните и процесуални норми, с оглед на което се иска да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. В писмено становище застъпва доводи за несъответствие на описаната в АУАН фактическа обстановка с действителната относно посоченото в него извършено управление на автобус, тъй като на посочената дата такъв не е управлявала, което води до неправилност на съставения акт, а впоследствие и на наказателното постановление. Излага доводи за допуснати съществени нарушения при съставяне на АУАН и НП, свързани с липсата на точно определяне на мястото на нарушението.

Въззиваемата страна * – редовно призована, не изпраща представител. С придружително към административната преписка писмо излага писмено становище за законосъобразност на издаденото НП и за потвърждаване на същото.

Съдът след като съобрази събраните по делото гласни и писмени доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 24.10.2023 г. св. Д. Т. и И. С. – * били назначени в дежурен наряд по пътен контрол в гр.Смолян. Около 11,10 часа полицейските служители Т. и С. се намирали в *, в близост до базата на фирма „*“, където забелязали движещият се по пътя в посока към кръстовището на „*“ - Смолян *. Полицаяте спрели посочения автомобил за да извършат проверка, като след подаване на сигнала със стоп палка св.Т. и С. забелязали, че водача на автомобила била без поставен обезопасителен колан, в което се убедили и след неговото фактическо спиране. В хода на проверката полицейските служители установили, че водач на автомобила е М. Д., а при разговора с нея я попитали дали има причина, поради която не поставила обезопасителен колан докато управлявала автомобила, но последната отговорила, че няма никаква основателна причина за това.

За установеното нарушение св. Т. съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия *бл. № *от 24.10.2023 г. срещу М. Д., в който е посочено, че като водач на автобус - *, на 24.10.2023 год. в 11,10 часа в гр.Смолян, на ул. „* с посока на движение към кръстовище „*“, управлява лек автомобил марка „* собственост на *, като не използва обезопасителен колан, с който автомобила е оборудван, което деяние е квалифицирано като нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя Д., който ѝ бил връчен лично и подписан от нея.

По така съставения АУАН е подадено писмено възражение от жалбоподателя срещу записаното в него, че е управлявала автобус, което не било така, както и че в него липсвало точното място на нарушението, което било разгледано от административнонаказващия орган. Последния приел, че същото е неоснователно и за извършеното нарушение било издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателят е наложена глоба в размер на 50 лева, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото. Съдът дава вяра на показанията на свидетелите Д. Т. и И. С.. От тях се установяват мястото на извършената проверка, както и обстоятелството, че жалбоподателят като водач на МПС не е използвал обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е бил оборудван. Доказва се на следващо място, че жалбоподателката не е била с поставен обезопасителен колан, още докато автомобилът е в движение и преди да ѝ е подаден сигнал за спиране, като отново и двамата свидетели са възприели този факт. Свидетелските показания са източник на доказателствена информация за обстоятелствата по съставянето на АУАН и за съдържанието на направените от жалбоподателя обяснения на място. Показанията и на двамата свидетели Т.

и С. се ползват с доверие от съда. Те са подробни, последователни, вътрешно непротиворечиви и взаимно кореспондиращи си. В показанията си свидетелите възпроизвеждат обстоятелства, които непосредствено са възприели като очевидци. Съдът намира, че и двамата свидетели в разпита си не преповтарят схематично констатациите по АУАН, а пресъздават и допълнителни детайли от проверката като посоката на движение, начинът на спиране и обясненията на водача. Тази обстоятелственост и детайлност в разказа и на двамата свидетели доказва, че те имат ясен спомен за случилите се събития и придава завишена доказателствена стойност на показанията им. Накрая показанията служат и за взаимната си проверка едни на други, при което не се установяват съществени противоречия между тях.

В показанията си и двамата свидетели са категорични, че жалбоподателката е управлявала лек автомобил, а не автобус. Св.Т. подробно обяснява механизма на съставяне на АУАН посредством използваният от органите на полицията таблет, като твърди, че някои от реквизитите системата попълва автоматично, а понякога се налага да се попълнят ръчно. В случая няма спомен как е била попълнена една от графите за реквизитите в АУАН, където е посочено „като водач на автобус“, но това било техническа грешка, защото в обстоятелствената част ясно е описано нарушението и автомобила. Твърди, че забелязал техническата грешка едва при подаденото възражение от Д., обстоятелствената част на същия ясно се сочи, че е управлявала лек автомобил.

От Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи се изяснява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените фактически положения, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок и изхожда от лице, което притежава активна процесуална легитимация. Същата е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Настоящият съдебен състав осъществи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата. При извършената такава, съдът констатира, че административно наказателното производство е започнало със съставянето на АУАН, съставен от компетентен орган, надлежно предявен и връчен на санкционираното лице. В АУАН и в НП са отразени датата и мястото на извършване на нарушението. Наказателното постановление също е съставено от компетентен орган. В АУАН и НП нарушението е описано точно и ясно, като са изложени всички обстоятелства - елементите от фактическия състав на същото, съгласно възприетата правна квалификация.

Като прецени изложената фактическа обстановка съдът, приема по

делото за безспорно установено, че жалбоподателя е извършил вмененото му с АУАН и НП нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл.137а, ал.1 от ЗДвП водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. В случая, в съставените АУАН и НП не е посочено изрично, от коя категория е управляваният от Д. автомобил, което обаче не е съществено процесуално нарушение. Съгласно § 6, т. 12, б. "а" от ДР на ЗДвП леки са автомобилите за превозване на пътници, в които броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 8, а разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 2, б. "а" от ЗДвП постановява, че категория М1 включва превозни средства от категория М с не повече от 8 места за сядане, без мястото за сядане на водача; в превозните средства от категория М1 няма място за стоящи пътници; броят на местата за сядане може да бъде ограничен до едно (мястото за сядане на водача). Въпросът към коя категория спада конкретното превозно средство изисква правна преценка, но всички релевантни факти, въз основа на които тя е направена от страна на АНО, са описани и предявени на жалбоподателя още при съставянето на акта за установяване на нарушението. Правото на защита на дееца не е нарушено, тъй като е запознат с всички значими за упражняването на защитата си обстоятелства относно вида и индивидуализацията на превозното средство. В този смисъл е и съдебната практика - така Решение № 101 от 18.01.2018 г. по к. а. н. д. № 3432/2017 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 744 от 12.04.2021 г. по к. а. н. д. № 399/2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

При така наличните доказателства, следва да се приеме, че управляваното от Д. моторно превозно средство е от категория М1, като по отношение на нея, като водач не са налице доказателства да попада сред лицата, за които е установено изключение от това задължение, посочени в чл.137а, ал.2 от ЗДвП. Жалбоподателят на практика и не оспорва извършването на визираното нарушение.

Съдът констатира, че както в АУАН, така и в наказателното постановление в графата, след посочените данни на нарушителя е посочено: „като водач на автобус –*“, „вид на ППС – *“. В обстоятелствената част на АУАН и НП обаче ясно и недвусмислено е посочено при какви обстоятелства е извършено нарушението, а именно при управление на лек автомобил, който е индивидуализиран с марка, модел и регистрационен номер. В този смисъл съдът не споделя възражението на жалбоподателя за допуснатото съществено нарушение, с оглед посоченото в акта и наказателното постановление, че била водач на автобус. Действително при съставяне на АУАН и НП е допусната грешка при попълване на графата след данните на нарушителя, в която е посочено, че е била като водач на автобус, което представлява нарушение, но то не е от категорията на съществените процесуални нарушения, които водят до ограничаване правото на защита на нарушителя. В

обстоятелствената част на АУАН и НП достатъчно ясно е посочено времето, място и автомобила, който е управляван, при което за нарушителя не е имало пречка да разбере за какво нарушение е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност.

Доколкото съдът приема, че мястото на нарушението е посочено достатъчно ясно и точно, то и възражението на жалбоподателя в тази насока следва да се приеме за неоснователно.

Правилно за така установеното нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП, наказващият орган е наложил на М. Д. административно наказание – глоба в размер на 50 лева, на основание на чл. 183, ал.4, т.7 от ЗДвП. Размерът на глобата е фиксиран в закона и не подлежи на ревизиране и индивидуализация от страна на съда.

Ето защо напълно основателно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, предвид горните съображения и неоснователността на наведените възражения, поради което съдът формира извода за потвърждаване на атакуваното Наказателно постановление № 23-1058-*от 09.10.2023 г., издадено от * – Смолян, като законосъобразно и правилно.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1058-*от 09.10.2023 г., издадено от *, с което на М. М. Д., с ЕГН *****, с адрес: с*, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева на основание чл.183, ал.4, т.7 от ЗДвП за нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – гр. Смолян по реда на Административно-процесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____